

MEXABO

Kristýna Sládečková

● ■■ **pointa**

Mexabo

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.pointa.cz
www.albatrosmedia.cz

Kristýna Sládečková
Mexabo – e-kniha
Copyright © Pointa Publishing s.r.o., 2021

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

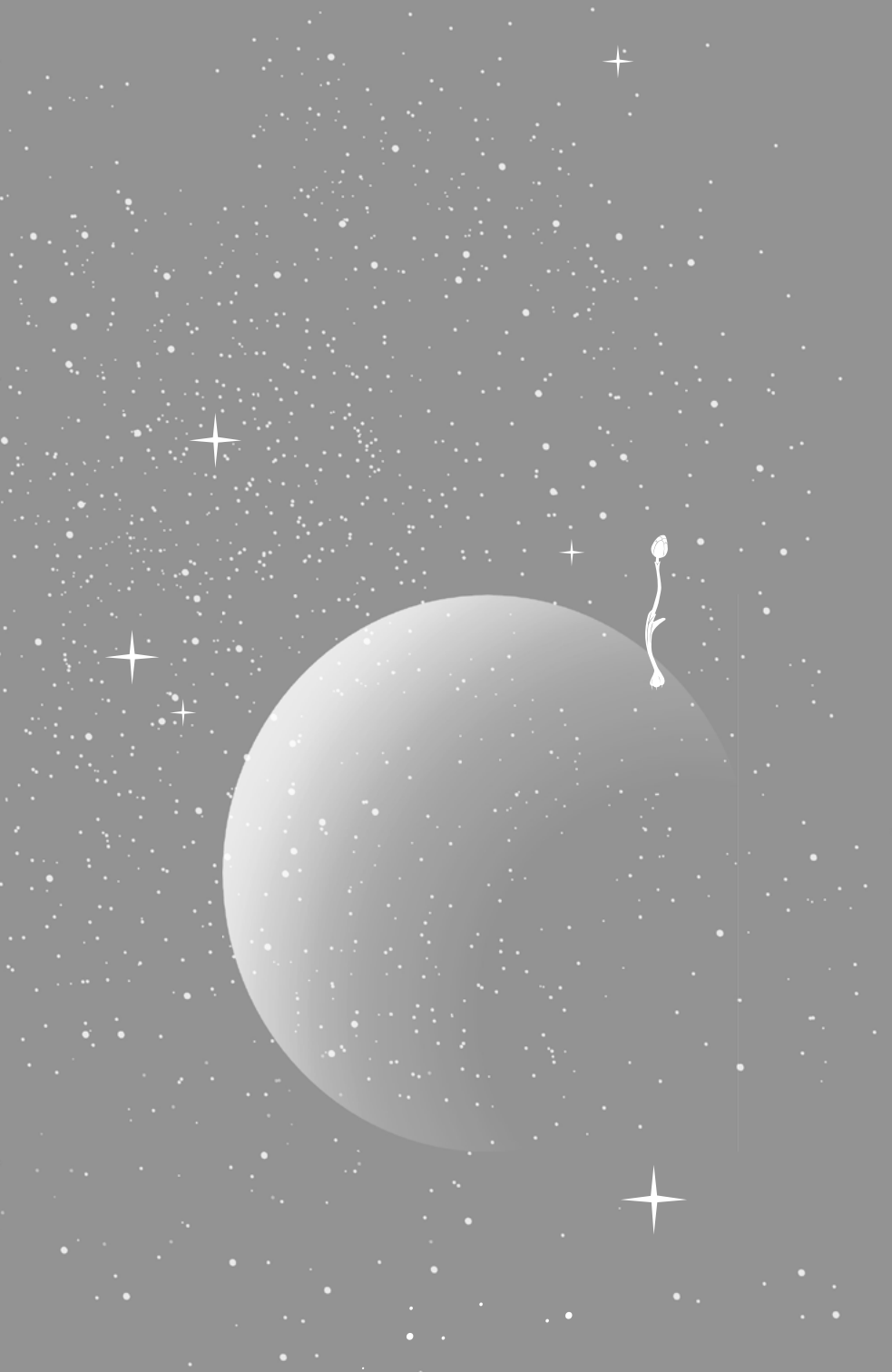
MEXABO

Kristýna Sládečková

● — pointa

Věnováno mé rodině, Tommymu a všem vesmírným cestovatelům.

I.

Tým profesora Ivana Polovodiče, padesátiletého podsaditého muže s prošedivělými hnědými vlasy, netrpělivě čekal ve vesmírné výzkumné stanici ZL1246. O dekádu mladší astrofyzik Luis Fernández Colmenar neustále kontroloval nejen monitory, ale i Ivanovu tvář, která byla pořád jako kámen. Luis to nechápal. Za chvíli budou mít výsledky své několikaleté práce, možná učiní nevídaný objev – a on nevypadá ani vesele, ani nervózně, ani ustaraně. Jak to, že to vždycky nejdál dotáhnou takové sochy? Proč radši není vedoucím skupiny on?

Polovodičův tým přednesl před pěti lety na konferenci v Novém Mexiku důkaz, že objekt POL1905, který objevili ve vesmíru, je červí díra, tunel do jiné galaxie. Tím důkazem byla stříbrná matka, zbytek vesmírné družice, která v červí díře zmizela a o patnáct minut později se vrátila zpět, což výzkumný tým čirou náhodou zdokumentoval.

Následovala vědecká bouře a tisíce pokusů průlet tělesa dírou a zpátky zopakovat. Jenže nikomu se to nepovedlo. V kuloárech se začalo šeptat, že první pozorování bylo zmanipulované, a Polovodičova pověst utrpěla značné šrámy. Profesor nevypadal sklíčeně; bylo mu srdečně fuk, co se o něm říká, zajímala ho pouze věda. Podle všeho neměl rodinu ani přátele a žil ve svém vlastním světě. Protože rovněž neměl žádné povědomí o politice a špinavých penězích, bez okolků přijal finanční nabídku známého podnikatele-mafiána Alfreda Fernández Serrana, aby ve výzkumu pokračoval. Fernández

výzkum štědře platil a jeho jedinou podmínkou bylo, aby se součástí týmu stal i jeho syn Luis.

V týmu kromě Polovodiče a Fernándeze pracovala i Pavla Opičková, která nebyla ani nejbystřejší vědkyně, ani oslnivě krásná, ale Polovodič musel dle nového zákona splnit kvótu počtu žen ve firmě a nechtěl, aby mu do práce někdo mluvil. Opičková byla Polovodičova doktorandka a platonicky se do něj zamilovala. Později ale pochopila, že profesor je pouze ledová kra bez kapky citu, a rozhodla se, že když už ne vztah, vybuduje si přes něj alespoň kariéru.

„Ivane!“ vykřikl fyzik Olaf Eriksson, nejmladší člen týmu, a prohrábl si prsty blondátou kštici. „Vrací se zpátky. Zvládli jsme to!“

„Tak nám běž uvařit kafe a nezacláněj u těch monitorů,“ vyšťekl na něj Fernández, protože ho našťvalo, že černou tečku první uviděl ten klučina. Šestadvacetiletý Olaf, absolvent technické univerzity ve švédském Luleå, se k Polovodičovi dostal v rámci absolventské stáže programu Erasmus. Když stáž skončila, zeptal se, jestli může zůstat, a Polovodič souhlasil s tím, že se Eriksson stane administrativním pracovníkem, který bude reportovat Fernándezovi staršímu.

„Nech ho, ať se dívá,“ řekla klidně Pavla. „Tohle je přece významný moment. Už potřetí se nám podařilo vrátit vesmírné těleso bez poškození zpátky. A navíc jen díky němu jsme přišli na to, že cokoliv většího než stříbrná matka při průletu červí dírou zmizí a pravděpodobně je roztrháno na kousky.“

„To byl omyl,“ zabručel Fernández. „Stejně jako všechny chytrý věci, který tohle děcko vypustí z úst.“

„V pohodě, Pavlo,“ řekl Olaf a usmál se. „Dojdu tam, za těch pár minut se stejně nic nestane.“

Když tým zjistil, jaká je maximální velikost a hmotnost tělesa pro návrat bez poškození, začal hypotézu testovat. Pod Polovodičovým vedením nakonec vytvořili malého průzkum-

níka, který rozměry odpovídal matce a měl v sobě zabudované nahrávací zařízení. A tento jejich průzkumník, kterému zatím pracovně říkali Ivánek, se právě vracel ze své cesty. Za chvíli se znovu objevil Eriksson a pro každého měl připravený hrníček kávy, i pro inženýra Jussiho Hämäläinena z Rovaniemi, který se právě probudil po náročné noci. Včera totiž obdržel od své ženy rozvodové papíry. Udělal tedy to, co by učinil každý zkroušený muž. Vytáhl láhev vodky a cíl byl jasný: vypít ji do dna. Ale Olaf mu rozuměl; přece jen byl také ze severu, věděl, jak to chodí. Uvařil mu proto mnohem silnější kávu než ostatním.

Fernández ani nepoděkoval a lokl si kávy. Zrovna vyslal modul, kterému přezdívali Rošťák, aby průzkumníka zachytil a doručil na stanici. Zadal přibližné souřadnice a dopočítával je podle dráhy letu obou předmětů. Za hodinu tady budou. Dopil kávu a usmál se na Ivana, který tůkal tužkou o klávesnici a nepřítomně sledoval monitory. Pak si ale vzpomněl, že usmívat se na Ivana nemá smysl, tak mrknul na Pavlu. Ta si to ale zase vyložila špatně, mrkla na něj taky a olízla si rty, což mělo pravděpodobně být sexy. Fernández už se raději na nikoho dívat nebude. Ten švédskéj floutek ho v jednom kuse vytáčí a chudák Jussi má kocovinu jako na Nový rok. To je teda partička.

Hodina trvala snad sto let a Luis si v hlavě pořád připravoval, co řekne, až bude Ivánka držet v ruce. Když se ozvalo pípnutí ohlašující, že modul je zpět na stanici v dekontaminační komoře, celý tým se vydal do sekce B, aby se na ten zázrak podívali. Rozhozený Španěl si místo termo rukavic oblékl kuchyňské chňapky, a proto jeho první slova, když vytahoval Ivánka z modulu, zněla: „Joder, que caliente!“ Což lze přeložit jako: „To je ale kurva horké.“

Naštěstí nikdo z posádky španělsky neuměl. Tedy až na šestadvacetiletého Švéda, který vydal jakýsi bublavý zvuk, což měl být asi smích. Luis nenápadně pustil Ivánka zpět,

vzal si termo rukavice a vytáhl ho znovu. Když se vrátili do řídicího centra, obřadně z průzkumníka vyňal malou paměťovou kartu, ale slavnostní moment byl v čoudu, takže se raději už o žádná vzletná slova nepokoušel. Zastrčil kartu do počítače. „Ivane, tak jdeme na to?“ ohlédl se na vedoucího profesora. „Že se vůbec ptáš,“ zamručel Ivan a pak si česky zamumlal pod fousy cosi o natvrdlých jižanech.

Na kartě nebyly žádné audio ani video složky. To snad ne! Luisovi zatrnulo. Něco špatně nastavil? Nic se nenahrálo? Nebo to Jussi špatně zkonstruoval? To bude ono. „Jussi!“ zařval na něj. „Tys to podělal, nic tam není.“

„Ale hovno,“ zvedl se Fin a houpavým krokem došel k centrálnímu počítači. „Kamera i mikrofón byly plně funkční, když jsem to před odletem kontroloval. Ale pak jsi to měl v ruce ty.“

„Chceš tím říct, že...“

„Že seš ňouma s prachatým tatínkem.“

„Ty...“, vrhnul se na něj horkokrevný Luis. Jussi se mu jen s klidem zadíval do očí. „Je tam nějaký textový dokument, tak se na to podívej, možná tam bude hlášení chyby. Mlátit mě můžeš potom, až budeš mít důkaz. Ale to už budu zase vožralej.“

„Jussi, neblbni, nemůžeš pořád chlastat. Annika ti za to přeci nestojí,“ vložila se do toho Pavla. Jussi po ní hodil zlým pohledem a dál už se ke své rodinné situaci nevyjadřoval. Tahle Češka včera popíjela s ním – a teď mu bude dávat kázání? On za to přece nemůže, že s ním nevydržela ani do půl láhve.

Luis kliknul na textový dokument. Na monitoru se objevilo několik stránek plných obrázků. „¿Qué coño es eso?“ vykřikl a chytil se za hlavu.

„To je čínština, ty troubo,“ pronesl Olaf vítězoslavně.

„A že ty jsi nějaký lingvista, co?“

„Jsem studoval jazykovou střední náhodou. Akorát na vejšku mě naši poslali na techniku, že prý filologie je k ničemu.“

„Takže tomu rozumíš?“

„Ne, ale poznal jsem, že to je čínština.“

„Tak drž hubu, když nejsi nápomocnej,“ řekl vztekle Luis a praštil rukou do stolu.

„Hodím to do Google Translate...“

„Pánové,“ vstoupil jim do toho profesor Polovodič. „Nic proti Googlu, ale vsadil bych radši na překladatele, ať nedojde k nějaké mýlce. Běžte do jídelny, dejte si pauzu na oběd. Za chvíli za vámi přijdu, až objednáám překlad.“

„Ale...“ řekli Fernández s Erikssonem jednohlasně.

„Poslouchejte nadřízeného,“ odvětil Ivan nezúčastněně, a tak se celý tým odporoučel do jídelny. Ivan si otevřel e-mail, nahrál dokument do přílohy a napsal svému známému Tomovi Wu, majiteli restaurace Červená kachna v Praze. Znali se velmi dobře: celých patnáct let, než se dostal sem, na vesmírnou základnu, Ivan v Tomově restauraci každý čtvrtek večerel. Vždy vyžadoval stůl v rohu za toaletami, dostatečně daleko od oken – nechtěl, aby na něj číšníci mluvili, a oni už věděli, že mu vždycky mají automaticky přinést nabídku dne a studené nealkoholické pivo.

U stolku za záchody nikdo normální sedět nechtěl – původně sloužil pouze pro personál, aby se číšníci a kuchaři mohli v klidu najíst. Tom Wu ale Ivanovi rád vyhověl a stůl mu na každý čtvrteční večer zarezervoval. Zvláštního hosta si oblíbil a postupem času si k němu vždy na chvíli sedl a pohovořil s ním. Tom rád poslouchal novinky ze světa vědy a techniky a na oplátku vědci dával užitečné rady před cestami na konference do Číny a dalších asijských zemí. Ivan si byl jistý, že mu text ochotně přeloží.

Vydal se za zbytkem týmu do jídelny. K obědu byla prášková kaše s lančmítem a sterilovaná zelenina. Takže vlastně docela prémiový oběd. Fernández starší totiž zastával názor, že dobré jídlo vědeckou mysl ruší. Platil tedy pouze ty nejlevnější pokrmy, které se na stanici daly dopravit. U stolu

se vedla vzrušená debata, jak je možné, že jim z červí díry přišlo psaní v čínštině, a ozývaly se také nespokojené hlasy, proč to probůh nemohli dát do Google překladače.

Ivan do sebe pomalu soukal kaši s lančmítem a svému týmu sdělil: „Nedovolím žádné dezinformace. Dokud neobdržíme oficiální překlad, nikdo si nic číst nebude.“

„A co budeme mezitím dělat?“

„Svou práci, Luisi. Pozorovat červí díru. Od toho tu přece jsme,“ dodal profesor a znovu zabořil pohled do jídla.

„Dáme si pudíng?“ vstoupil do diskuze Olaf a Pavla se zvedla, že pro něj dojde.

„Jo, dáme, máme přece co oslavovat. Po pěti letech práce jsme získali textový dokument v čínštině. To je paráda,“ zasmála se ironicky a vytáhla z ledničky mističky s čokoládovým pudíngem.

II.

Tom Wu měl asi v restauracích pěkný frmol, protože překlad přišel až za tři dny. Polovodivcův tým byl vzteky bez sebe – kdyby využili služeb Googlu, mohli znění mimozemského dopisu znát, aspoň přibližně, už dávno. Ale Ivan nepovolil. Když ve středu ránu v mailu našel přeložený dopis a srdečné pozdravy od Toma, věděl, že udělal dobře. Tom mu ovšem text přeložil do češtiny, a tak Ivanovi nezbylo než text převést ještě do angličtiny. Potom si svolal zbytek týmu a začal dopis strojeně číst:

Vážení pozemšťané,

zdravíme z planety Mexabo v galaxii Mexa. Pro komunikaci s vámi jsme vybrali nejběžnější jazyk na vaší planetě. Doufáme tedy, že vám tato forma bude vyhovovat. Děkujeme za všechny dary, které jste do naší galaxie zatím poslali, jsou to užitečné věcičky. Jenom ty malé kovové kroužky nám k ničemu nejsou, proto je vracíme zpět. Na tomto konkrétním kroužku jsme našli prostor pro naše sdělení. Věříme, že ho objevíte.

Intergalaktický most jsme před pěti lety postavili, abychom mohli prozkoumat další část vesmíru. Vybrali jsme si vaši planetu, protože je jedním z deseti míst, kde naše přístroje předpokládaly existenci života. Dary, které jste nám zaslali, jsou cenným důkazem, že se nemýlili.

U některých z nich jsme ale nerozklíčovali, k čemu se využívají. Rádi bychom si s vámi vyměnili znalosti a zkušenosti.

Zveme vás proto na návštěvu do naší galaxie, konkrétně na planetu Mexabo, na níž jsou podle našich výpočtů podmínky zhruba shodné s vaší domovskou planetou. Nebudete tak potřebovat žádné tělesné úpravy.

Pokud potřebujete zaslat kosmickou loď, která vás k nám přepraví, zadejte polohu některé ze svých vesmírných stanic a my dopravu zajistíme. Těšíme se na vaši návštěvu.

„Říkají nejběžnější jazyk – a zvolí si čínštinu? Těm tvorům asi fakt šplouchá na maják. Nejpoužívanější je přece angličtina,“ rozčiloval se Fernández.

„Ve skutečnosti není. Nejvíce lidi na světě mluví čínsky. To je prostě fakt. Že se všichni učíme anglicky, abychom se nějak domluvili, to je zase jiná věc,“ doplnil Olaf a vítězoslavně se na Luise zašklebil.

„Můžeme jim napsat, že nám to nevyhovuje. V našem týmu převažují Češi, takže by to mohlo být česky,“ dodala Pavla.

„To je pěkná blbost,“ řekl Jussi. „Kdyby to bylo finsky, všichni se z toho zblázníte. Já nechci, aby to bylo finsky. Takže mi přijde fér, aby to nebylo ani česky. A ani švédsky. Bavíme se tady anglicky, takže tak.“

„Finové jsou jenom vybledlí Maďaři,“ ucedila Pavla skrz zuby.

„Finové taky mohou pít sami, takže příště nečekej ani panáka, děvenko,“ oplatil jí poznámku Jussi.

„Přestaňte řešit hovadiny. Dokument budeme stejně muset nejdříve předat Mezinárodní organizaci pro výzkum vesmírných civilizací. Bez nich nesmíme udělat nic,“ dodal Ivan razantně.

„Ta instituce je už roky zablokovaná kvůli rusko-americkým sporům. Když jim ten dokument odevzdáme, archivují ho a dostanou se k němu možná za deset let,“ vykřikl Fernández našťavaně.

„Ne když přidáme urgenci – jako při žádosti o povolení průzkumníka Ivánka,“ řekl Ivan. „To nám přece potvrdili obratem...“

„Ehm... Nepotvrdili,“ hlesla Pavla.

„Jak to? Bylo tam přece razítko?“

„Jsem docela dobrá ve photoshopu...“

„Takže jsi mě podvedla? Luisi? Tys o tom věděla?“ rozčiloval se Ivan. Vlastně se ani nerozčiloval. Jen se to snažil napodobit. Stejně jako se Ivan neuměl smát, nedokázal se ani rozčítit. Ale okoukal to z televize.

„Lo siento, señor,“ omluvil se Luis. „Ano, já jsem o to Pavlu poprosil. A můj otec s tím souhlasil. Ty totiž neumíš překračovat pravidla. A tady je to nutné.“

„Vždyť mě za to můžou zavřít!?“

„Nemůžou,“ zakroutil hlavou Jussi. „Mezinárodní organizace pro výzkum vesmírných civilizací už funguje jenom formálně. Ale jednotlivé státy ji přestaly podporovat, ve skutečnosti tak nevykazuje žádnou jinou aktivitu než archivaci. Západoasijská konfederace jako první, Evropská unie hned poté. Rusové s Američany jsou na kordy a zbytek světa řeší klimatickou krizi. Vesmír teď nikoho moc nezajímá.“

„Proto jsem taky ještě pořád tady na stanici,“ dodal Olaf. „Erasmus mi skončil už před dvěma roky... Ale nikdo teď nemá zájem dostat mě zpátky dolů.“

„Ale... Říkal jsi přece, že chceš pracovat v mém týmu? Přišla oficiální žádost od tvé univerzity, s doporučením? A přimluvil se i Alfredo...“ Ivan nevěřil svým uším. Copak mu tady všichni lžou?

„Evropská unie přestala erasmáky podporovat. Řekli mi, že zpátky na Zemi smím, jen když vrátím veškeré stipendium a zaplatím obě cesty. A taky by mi sebrali titul,“ vysvětlil Olaf a zoufale rozhodil rukama.

„Já tomu nevěřím. Alfredo má přece dost peněz, aby kohokoliv z vás v případě potřeby dostal zpátky dolů, no ne?“

„Můj otec se skrývá v Lotyšsku. Je na něj vydán zatykač. A na mě ostatně taky,“ pokrčil rameny Luis.

„Jak dlouho už mi tohle všechno tájíte? Jak dlouho už to trvá?“

„Dva roky... Na Zemi se hodně věcí změnilo. Nic ti netajíme. Ale ty nečeš noviny. Nic tě nezajímá. Ani jednou ses nezeptal, proč už dva roky nikdo z nás nebyl na dovolené...,“ odvětila Pavla vyčítavě.

„Jsem tady kvůli výzkumu červí díry, ne kvůli nějakému politikaření na Zemi.“ Ivan zvýšil hlas a uměle bouchnul do stolu. Chtěl svému týmu převést, jak hodně je naštvaný, aby ho konečně začali podporovat a respektovat.

„Vždyť jo, ve výzkumu budeme pokračovat. Co jiného tady taky můžeme dělat...,“ vzdychla Pavla a zatočila se na židli.

„Ale kde teď seženeme povolení pro intergalaktickou komunikaci?“ zeptal se Ivan.

„Nikde. Nepotřebujeme ho. Prostě těm mimozemšťanům odpovíme bez povolení. Stejně to nebudeme moci nikde publikovat, tak nač být formální...,“ zívł Jussi.

„Takže... Jdu těm mimozemšťanům zaslat naši polohu. Ať si pro nás přijedou, když o nás na Zemi už nestojí, co vy na to?“ houkl na posádku Fernández. „Doufám, že s tím nemáš problém, profesore.“

Ivana začala bolet hlava. Nikdy v životě neporušil pravidla. Nepřecházel na červenou. Nepil alkohol. Nesmál se nevhodným vtipům, neurážel ženy. A teď obelhává zákon. Ale je to opravdu obelhávání zákona, když dozorující instituce fakticky nefunguje? Možná je to v krajních případech povolené. Poškrábal se na zápěstí a přikývl: „Tak dobře, dobře. Pošli jim naši polohu. A požádej je o komunikaci v angličtině.“

Luis přikývl, nahrál na kartu soubor se záznamem polohy vesmírné stanice, připojil žádost a uložil disk do Ivánka. Na-

programoval souřadnice červí díry – neboli intergalaktického mostu – a pak zázilku odeslal. „Tak a je to. Upřímně, myslel jsem si, že když uspějeme, když přijdeme s nějakým objevem, dají nám výjimku a umožní návrat na Zemi. Ale tohle je, vzhledem k událostem poslední doby, mnohem lepší varianta.“

„Luisi,“ zašeptal Ivan, „a co Marsovská čtyřka? Za měsíc má startovat první marsovská mise?“

„Zrušili to. Potřebují ty prostředky jinde.“

Ivan už si rozškrábal zápěstí do krve. Pavla to nevydržela a vši silou ho praštila přes ruku. Za chvíli přišel Jussi s láhví vodky.

„Na obsedantně kompulzivní poruchy je nejlepší alkohol. Napij se, profesore, a ta ruka tě přestane svědit. Věř tomu. Já když se napiju, přestane se mi stýskat i po té ztracené Annice.“

Ivan se hodnou chvíli bránil, že on alkohol v životě nepozřel, protože u Polovodičů to bylo tabu. Nesměl ani rumové pralinky. Ani vánoční rumové koule. Ani špičku s vanilkovým koňakem. A teď si má dát vodu? Nakonec se však nechal přesvědčit, protože v takovém stresu jako toho dne ještě nikdy nebyl. Ani když ho zdiskreditovali. To mu bylo fuk. Jussi i Pavla si s ním přitukli. Fernández s Erikssohem si radši dali pivo. Ivan se uchýlil k počítači určenému pro volný čas a pustil se do projíždění magazínů, aby zjistil, co se na Zemi tedy vlastně děje.

Nevypadalo to vůbec dobře. Masivní demonstrace, nedostatek vody, hroutící se demokracie, autoritářské režimy nabývající na síle, klesající podpora vědy a techniky. Ostatní seděli u stolu, popíjeli a povídali si. Brambůrky sice neměli, ale Pavla aspoň donesla staré křížaly, které křupaly podobně.

„Už se těším, až si pro nás ti mimozemšťani přijedou,“ zaznil se Olaf a hrábl do mísy s křížalami. „Ale řekněte mi jednu věc: Co mysleli těmi dary, které jsme jim prý posílali?“

„To bude nejspíš souviset s těmi testy. Před pěti lety chtěl každý červí díru vyzkoušet, tak tam posílali různé průzkum-

níky. A potom, když prohlásili Polovodiče za podvodníka, už tam házeli jen odpadky.“

„Joder. Utíkáme z planety na hraně ekologické katastrofy... na místo, kam jsme naházeli svoje haraburdí. A oni si myslí, že jsou to dary,“ pokřičoval se Luis.

„Už vidím tu situaci, až se nás budou ptát: A k čemu slouží toto rezavé děravé potrubí?“ smála se Pavla nahlas a nalila sobě a Jussimu dalšího panáka. Prostorná řídicí místnost sice nebyla určená k posezení a pijatikám, ale všichni se tam nyní cítili tak nějak lépe než ve sterilní jídelně a fádni společenské místnosti. Luis stejně chtěl kontrolovat monitory a čekat na zprávu z daleké galaxie. Pokud to ovšem nebyl vtip a nevystřelil si z nich nějaký čínský vědec. Svou obavu ovšem radši nahlas nevyslovil. Červí díra byla fascinující. Opravdu ji někdo vytvořil uměle? A kdy si pro ně asi tak přijedou?

Olaf přinesl Luisovi další pivo a sedl si vedle něj. „Bud’ na mě milej aspoň dneska, když oslavujeme. Tady jsem ti donesl pivo, tak snad to oceníš.“

„Jo, vždyť tu sed’, Erikssone. Budu držet hubu.“

Zhruba po hodině už profesor Polovodič spal na stole u počítače pro volný čas. Jussi seděl vedle Pavly a vytrvale odolával jejím svodům. Luis civěl na monitor. A zase to byl Olaf, kdo si něčeho všiml jako první.

„Sleduj to. Modrá to! Do prdele, podívej, modrá to, teď je to červené!“

Na monitoru, na kterém se promítal obraz z Kaiserova teleskopu namířeného na ústí červí díry, se děly divné věci. Díra několikrát změnila barvu, dokud nevyčerpala celé barevné spektrum. Zatímco dvojice vědců fascinovaně sledovala obrazovku, ozvalo se pípání.

„To je sektor B. Máme návštěvu,“ řekl frajersky Luis – připadal si jako v nějakém filmu. Kdyby tak ještě měl bouchačku. Nebo mačetu. To by vypadalo dramaticky.